

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Batjocuri până în moarte

Domnul atârna pe cruce în arșița soarelui din Orient sub privirile și batjocurile fără sfârșit ale vrăjmașilor Săi, într-o stare chinuitoare ce depășește puterea noastră de imaginație (Matei 27.39-44; Marcu 15.29-32; Luca 23.35-37).³³ La chinurile trupești se adaugă, nu mai puțin mari, chinurile sufletului Său sfânt cu simțăminte divine – până când în cele trei ore de întuneric în locul arșiței soarelui a otrăvii de moarte a armelor ascuțite din gura oamenilor a venit arșița de foc a judecății divine. „Sufletul Meu este între niște lei; stau culcat în mijlocul unor oameni care varsă flăcări, fii oamenilor ai căror dinți sunt sulițe și săgeți și a căror limbă este o sabie ascuțită” (Psalm 57.4). „O mulțime de tauri sunt împrejurul Meu, niște tauri puternici din Basan Mă înconjoară. Își deschid gura împotriva Mea, ca un leu care sfâșie și răcnește. Sunt vărsat ca apa și toate oasele Mi-au ieșit din încheieturi; inima Mi s-a făcut ca ceara și se topește înăuntrul Meu. Mi se usucă puterea ca un vas de lut și Mi se lipește limba de cerul gurii; M-ai adus în țărâna morții.” (Psalm 22.12-15) – Ce emoționantă este această descriere a suferințelor trupești și sufletești ale Domnului la cruce, venite din gura Sa sfântă!

Aceasta este tocmai ceea ce face ca batjocura și disprețul, care L-au lovit, să fie așa de condamnabile în ochii noștri, că ele, așa cum ele s-au revărsat mai înainte asupra lui Hristos legat, tot așa și acum nu sunt de stăvilite dinaintea Domnului răstignit. Pe lângă aceasta se pare că toți, cu excepția acelor puțin credincioși care „stăteau lângă crucea lui Isus” (Ioan 19.25), cei prezenți au contribuit la batjocuri: poporul, conducătorii, soldații și făcătorii de rele. Și nici măcar groaza celor trei ore de întuneric care au urmat nu a fost suficientă să le închidă gura (Matei 27.47,49).

Toată mulțimea poporului, care din cauza sărbătorii veniseră la Ierusalim din toate colțurile țării, au mers spre Golgota la „priveștiștea aceea” (Luca 23.48); dar fie că „stăteau acolo și priveau” sau treceau pe alături – „Omul durerii”, care atârna pe cruce, era ținta defăimării și batjocurii, a bătăii de joc și ocării. „Toți cei ce Mă văd își bat joc de Mine, își deschid gura, dau din cap” (Psalm 22.7). Cât de exact este Cuvântul lui Dumnezeu! Căci ceea ce stătea scris acolo, a avut loc acum: „Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap, zicând: ‚Tu, care distrugi templul și îl zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuți!’” (Matei 27.39,40). Acesta era același cuvânt, care deja în procedura de judecată nocturnă era subiectul mărturiei lor „false” și „neconcordante”. Ce cutezanță să-I atribuie din nou acest cuvânt, pe care El niciodată nu l-a rostit! Era cu adevărat așa: „Toată ziua ei Îmi succesc cuvintele și toate gândurile lor sunt împotriva Mea spre rău” (Psalm 56.5). – „Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!” – De la începutul activității Domnului aceasta era vorbirea aceluia (Matei 4.3,6) care acum lucra în slujitorii său în „fiii neascultării” (Efeseni 2.2).

³³ În țările acelea nu este o trecere treptată de la iarnă spre vară, ca la noi, și în luna aprilie, când s-a sărbătorit Paștele, vara este tot. „Dacă deja iarna soarele nu lasă să i se îngrădească prea mult puterea”, așa scrie un cunosător al Țării sfinte, „vara el stăpânește peste toate cu autoritate suverană.” Din Luca 23.45 știm că el strălucea.

Batjocuri până în moarte

„Și căpeteniile își băteau joc” împreună cu ei. – „Cei ce stau la poartă vorbesc de Mine.” (Psalm 69.12) – „Dar mulțimea aceasta, care nu știe legea, este blestemată!” (Ioan 7.49), au spus ei cândva despre ea cu o altă ocazie, dar acum ei se făceau una cu poporul desconsiderat așa de mult de ei. Desconsiderarea Domnului de către Pilat și Irod i-a făcut prieteni pe aceștia, și tot așa a fost cu poporul și conducătorii lui. Noi citim chiar: „Preoții cei mai de seamă împreună cu cărturarii și bătrânii își băteau și ei joc de El ...” (Matei 27.41) Ce contează dacă ei nu batjocoreau cu glas tare (căci își băteau joc de El „între ei” – Marcu 15.31) sau nu „dădeau din cap” public, ci numai „strâmbau din nas”, așa cum se spune literalmente? Josnicia este cu atât mai reprobabilă când ea se ascunde sub haina transparentă a formelor înfrumusețate.

„Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!” (Matei 27.42), au zis ei. Nu cu mult timp înainte au încercat să-l omoare pe Lazăr, pe care El îl înviase dintre cei morți, fiind dovada clară că El „a salvat pe alții”, „căci din cauza lui mulți iudei plecau de la ei și credeau în Isus” (Ioan 12.11). Însă acum, când gândeau că au ajuns la ținta dorințelor lor, ei recunosc cu o sinceritate cinică, că El a salvat pe alții.

Și nu ar fi putut El să Se salveze pe Sine Însuși? Știm că așa era, și admirăm pe Acela care a renunțat la folosirea puterii Sale.

„Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!” – ce cuvânt! Ca să poată salva pe alții, El n-a putut să Se salveze pe Sine Însuși! El știa că nu era o altă cale, ca să aducă pe omul sărman, adânc căzut, din nenorocirea păcatului la inima de Tată a lui Dumnezeu. Așa cum a spus robul acela de sub Lege: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei și nu vreau să fiu liber” (Exod 21.5) El nu a vrut să Se salveze; El nu a putut să Se salveze, dacă voia să te salveze pe tine și să mă salveze pe mine. El a venit „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19.10), nu să caute ceva pentru Sine Însuși, ci „să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10.45).

„Pe alții i-a mântuit, și pe Sine nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!” (Marcu 15.31,32). Aceasta a fost totdeauna vorbirea lor. „O generație vicleană și adulteră caută un semn” – de mai multe ori le-a spus – „dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.” (Matei 12.38 și versetele următoare; Matei 16.1 și versetele următoare). Însă noi știm că nici semnul acesta nu le-a fost de ajuns; căci atunci când Fiul Omului a fost „trei zile și trei nopți în inima pământului” (aceasta înseamnă în mormânt), așa cum a fost atunci Iona „în pântecul peștelui celui mare”, atunci ei „au văzut și nu au crezut”; mai degrabă ei și-au căutat refugiu la mituire și minciună, prin aceea că au înșelat poporul iudeilor „până în zilele noastre” cu privire la adevărul recunoscut de ei înșiși despre învierea Sa. (Matei 28.11-15). – Cum stă Toma aici în această lumină! Domnul i-a zis: „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20.29)

Cu privire la acești cărturari s-a împlinit cuvântul: „Veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea” (Matei 13.14). Toată orbirea lor îngrozitoare devine vizibilă, atunci când citează un loc din Scriptură, fără să fie conștienți, că psalmistul îl pune în gura dușmanilor lui Israel: „S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum, dacă-L vrea pe El!” (Matei 27.43; Psalm 22.8) – „Parcă Mi se sfărâmă oasele, când Mă batjocoresc vrăjmașii Mei și-Mi zic toată ziua: „Unde

Batjocuri până în moarte

este Dumnezeuul Tău?” (Psalm 42.10). Nimic nu ne poate reda mai bine sentimentele Celui disprețuit în felul acesta.

Măsura înjosirii devine plină, când acum și soldații păgâni și tâlharii răstigniți împreună cu El (Matei 27.44) urmează exemplul criminal al poporului și al conducătorilor lui. El însă, Domnul nostru preaiubit, a strigat în duhul Lui: „Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii Mei! Ce mulțime se scoală împotriva Mea! Cât de mulți zic despre sufletul Meu: ‚Nu este nici o scăpare pentru El în Dumnezeu!’ Dar Tu, Doamne, Tu ești scut în jurul Meu; Tu ești slava Mea și Cel care Îmi înalți capul.” (Psalm 3.1-3) – „Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu: Eu voi fi înălțat peste neamuri, Eu voi fi înălțat pe pământ.” (Psalm 46.10).